DOMSTOLENS DOM
AF 3. MARTS 1982 [1]

# Alpha Steel Ltd.
# mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Kvotasystem for stålproduktionen«

**Sag 111/81**

I sag 111/81

ALPHA STEEL LTD. med hjemsted i London, 2 Raymond Buildings, Gray's Inn, ved advokat André Elvinger, 15, Côte d'Eich, Luxembourg, og med valgt adresse hos denne,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved juridisk konsulent Michel van Ackere, bistået af Frank Benyon, Kommissionens juridiske tjeneste, og med valgt adresse hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg, Luxembourg,

sagsøgt,

angående annullation af en af Kommissionen truffet individuel beslutning om fastsættelse af produktionskvoter for visse jern- og stålprodukter (EKSF-traktatens artikel 33),

har

1 — Processprog: Fransk.

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten J. Mertens de Wilmars, afdelingsformændene G. Bosco, A. Touffait og O. Due, dommerne P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, A. Chloros og F. Grévisse,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

## DOM

## Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

### I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

*Sagens baggrund*

Ved generel beslutning nr. 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 indførte Kommissionen et kvotasystem for stålproduktionen for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 291, s. 1).

Ifølge beslutningens artikel 2 fastsætter Kommissionen kvartalsmæssige produktionskvoter for råstål samt for de fire grupper valsede produkter, der er nævnt i artiklen og mere detaljeret i beslutningens bilag 1.

Ifølge den generelle beslutnings artikel 3 fastsætter Kommissionen kvartalsmæssige produktionskvoter »for hver virksomhed« på basis af denne virksomheds referenceproduktion, som omhandlet i artikel 4, ved på referenceproduktionen at anvende reduktionssatserne som omhandlet i artikel 5.

Beslutningens artikel 4 indeholder i nr. 1 og 2 almindelige regler for beregningen af den kvartalsmæssige referenceproduktion for såvel valsede produkter som råstål. Bestemmelsen lyder således:

»1. For hver måned i det konkrete kvartal tages den samme måned i tidsrummet fra juli 1977 til juni 1980, i hvilken summen af produktionen af de fire valsede produktgrupper har været størst. De tre således valgte måneder, som ikke nødvendigvis er fortløbende, udgør referenceperioden.

2. Referenceproduktionerne for råstål og for hver af de fire valsede produktgrupper er lig med de respektive produktionstal i referenceperioden«.

Artikel 4, nr. 3, 4 og 5 beskriver de særlige tilfælde, hvor referenceproduktionen og som følge heraf kvoterne forhøjes. Artikel 4, nr. 4, hjemler en tilpasning af referenceproduktionen for den virksomhed, der som følge af et behørigt anmeldt investeringsprogram, hvorom Kommissionen ikke har afgivet negativ udtalelse, efter den 1. juli 1980 sætter et nyt anlæg i drift, som øger den samlede produktionskapacitet for de fire produktgrupper til et niveau, som overstiger den samlede bestående produktionskapacitet for 1979 med mindst 15 %.

Artikel 4, nr. 3, indeholder en bestemmelse om Kommissionens forhøjelse af referenceproduktionen:

»Dersom imidlertid den gennemsnitlige udnyttelsesgrad for produktionskapaciteten for en virksomhed for tidsrummet fra juli 1977 til juni 1980 ligger 10 procentpoint eller mere under den gennemsnitlige udnyttelsesgrad for samme anlæg i de andre virksomheder i Fællesskabet i 1977, 1978 og 1979, øger Kommissionen referenceproduktionen for den pågældende virksomhed til et niveau, der svarer til en udnyttelsesgrad på 5 procentpoint under den nævnte gennemsnitlige udnyttelsesgrad for de andre virksomheder,

— dersom virksomheden fra juli 1977 til juni 1980 deltog i de leveringsprogrammer, som var udarbejdet af Kommissionen, og

— dersom fastsættelsen af programmet for denne virksomhed var baseret på året 1974, og

— dersom virksomhedens anlæg dette sidste år ikke eller kun delvis var taget i drift«.

Ifølge artikel 6 er visse særlige produkter ikke omfattet af kvotasystemet.

Såfremt de restriktioner, der pålægges ved beslutningen, medfører usædvanlige vanskeligheder for en virksomhed, kan denne i medfør af beslutningens artikel 14 forelægge Kommissionen sagen. Kommissionen kan derefter tilpasse beslutningens bestemmelser.

Ved beslutning nr. 664/81/EKSF af 13. marts 1981 (EFT L 69 af 14. 3. 1981, s. 22) fastsatte Kommissionen reduktionssatserne for andet kvartal 1981.

Ved individuel beslutning af 6. april 1981, der blev meddelt sagsøgeren ved skrivelse modtaget den 9. april 1981, fastsatte Kommissionen produktionskvoterne for sagsøgeren for andet kvartal 1981.

Kvoten for produkterne i gruppe I, coils og varmtvalsede bånd valset på specialvalseværker, blev efter anvendelse af reduktionssatsen på 35,62 % på referenceproduktionen på 80 803 t fastsat til 52 021 t og kvoten for råstål blev efter anvendelse af den samme reduktionssats på referenceproduktionen på 53 497 t fastsat til 34 441 t.

## II — Retsforhandlingernes forløb

Sagsøgeren har anlagt denne sag den 8. maj 1981. Skriftvekslingen er afviklet forskriftsmæssigt.

Sagsøgeren har fremsat begæring om, at sagen forenes med sag 14/81. Sagsøgte har gjort indsigelse mod denne begæring.

Domstolen har på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten besluttet ikke at tage begæringen om forening af sagerne til følge og at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

III — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstand:

— beslutningen af 6. april 1981, hvorved Kommissionen fastsatte sagsøgerens kvoter for stålproduktionen for andet kvartal 1981 i medfør af Kommissionens beslutning nr. 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 om indførelse af et kvotasystem for stålproduktion for virksomhederne i jern- og stålindustrien, annulleres;

— Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstand:

— frifindelse;

— sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

IV — Parternes anbringender og argumenter

*Første anbringende: den påståede ulovlighed af beslutning nr. 2794/80/EKSF*

a) Utilstrækkelig begrundelse og tilsidesættelse af EKSF-traktatens artikel 58, stk. 1, og artikel 74

*Sagsøgeren* har gjort gældende, at det fremgår af selve ordlyden af traktatens artikel 58, stk. 1, og artikel 74, at der stilles krav om, at kvotasystemet efter artikel 58 indføres »om fornødent med samtidig anvendelse af de i artikel 74 angivne foranstaltninger«. Efter at det således er fastslået, om det er påkrævet at anvende de i artikel 74 angivne foranstaltninger, udstedes beslutningen.

Da beslutningen hverken omtaler, at dette spørgsmål er blevet undersøgt, eller begrunder resultatet af undersøgelsen, er der ikke givet en tilstrækkelig begrundelse for anvendelsen af artikel 58.

Da de pågældende foranstaltninger klart er »fornødne« er bestemmelserne i artiklerne 58 og 74 tilsidesat, eftersom de i artikel 74 angivne foranstaltninger ikke blev indført samtidig med gennemførelsen af kvotasystemet. Kommissionens skøn er undergivet Domstolens kontrol.

*Kommissionen* har anført, at mens det i begrundelsen for de foranstaltninger, der træffes i medfør af artikel 74, stk. 1, nr. 3, skal angives, at betingelserne i artikel 58 er opfyldt, indeholder artikel 58 ikke et tilsvarende krav om, at betingelserne i artikel 74 skal være opfyldt, hvorfor det ikke var påkrævet at nævne artikel 74 i begrundelsen for beslutning nr. 2794/80/EKSF, der er udstedt med hjemmel i artikel 58.

Kommissionen har nævnt de foranstaltninger, den har truffet vedrørende import fra lande uden for Fællesskabet, f.eks. anti-dumpingregler, et fælles overvågningssystem samt aftaler med en række tredjelande.

Kommissionen har fremhævet, at vurderingen af, om det er »fornødent« at træffe foranstaltninger i medfør af artikel 74, er et politisk valg. At Kommissionen traf det rigtige valg, fremgår af et fald i

importen. Klagepunkterne mod Kommissionen kan kun indbringes for Domstolen ved et passivitetssøgsmål.

*Sagsøgeren* har heroverfor anført, at Kommissionen ikke kan anvende artikel 58 uden at have undersøgt behovet for at iværksætte foranstaltningerne efter artikel 74; i modsat fald tilsidesætter Kommissionen artikel 58, og hvis den ikke i beslutningen nævner, at denne undersøgelse har været foretaget, tilsidesætter den sin begrundelsespligt. Forpligtelsen til at begrunde beslutningen vurderes så meget desto strengere af Domstolen, som Kommissionen i sin vurdering af situationen til dels har et skøn og derved delvis kan unddrage sig domstolskontrol. Pligten består såvel ved begunstigende som ved bebyrdende afgørelser. De forklaringer, Kommissionen har givet i sit indlæg, burde have været givet som begrundelse i beslutningen.

*Kommissionen* har heroverfor anført, at sagsøgeren ikke havde godtgjort, at det var fornødent at træffe andre foranstaltninger end de allerede trufne. Selv om sagsøgeren havde godtgjort det, kunne dette forhold kun gøres gældende under et passivitetssøgsmål.

Undersøgelsen af, om det var nødvendigt at træffe de i artikel 74 foreskrevne forholdsregler var hverken en betingelse, der skulle opfyldes, inden Kommissionen kunne handle i medfør af artikel 58, eller et »af de faktiske forhold, som retsgrundlaget« for beslutning nr. 2794/80 »beroede på«; den var heller ikke »en af de betragtninger, som tilskyndede Kommissionen til at træffe [foranstaltningen]«, og det var derfor ikke nødvendigt at omtale den i begrundelsen for beslutningen.

b) Tilsidesættelse af traktatens artikel 58, stk. 2

*Sagsøgeren* har gjort gældende, at kvoterne ikke blev fastsat på »et rimeligt grundlag under hensyntagen til de i [traktatens] artikel 2, 3 og 4 nævnte principper«, jf. artikel 58, stk. 2; efter sagsøgerens opfattelse er bestemmelserne i artikel 4, nr. 3, i beslutning nr. 2794/80/EKSF nemlig diskriminerende, hvis de ikke kan finde anvendelse på virksomheder, hvis frivillige produktionsprogrammer ikke kunne baseres på regnskabsåret 1974 som følge af, at deres anlæg først blev sat i drift senere (de såkaldte »nye« virksomheder). Artikel 14 indebærer ligeledes en forskelsbehandling af levedygtige virksomheder i forhold til andre virksomheder. Endvidere fører fastsættelsen af kvoterne for disse virksomheder på grundlag af den faktiske produktion i referenceperioden, og ikke på grundlag af produktionskapaciteten, uundgåeligt til en forskelsbehandling.

*Kommissionen* har anført, at det valgte grundlag for fastsættelsen af kvoterne — nemlig referenceproduktionen for hver enkelt virksomhed — er rimeligt. Det suppleres med bestemmelserne i artikel 4, nr. 3, 4 og 5, artikel 5, stk. 2, sidste led, samt artikel 14.

Artikel 4, nr. 3, som hjemler en tilpasning af referenceproduktionen, blev indført for at undgå ubillige resultater som følge af den i artikel 4, stk. 1, fastsatte periode på tre år, udelukkende til skade for visse virksomheder, som havde deltaget i frivillige leveringsprogrammer, og som opfyldte visse andre betingelser.

Skønt det sagsøgende selskab havde deltaget i disse programmer, opfyldte det ikke alle de fastsatte betingelser (hvilket

anføres i den første betragtning i den individuelle beslutning af 24. 2. 1981), hvorfor der ikke var nogen grund til at tilpasse referenceproduktionen i medfør af nr. 3. Men dette indebærer ikke nogen forskelsbehandling hverken af de »nye« virksomheder eller af nogen anden virksomhed, der ikke opfylder nr. 3's betingelser, idet der ikke er tale om at behandle virksomheder, der er underkastet ensartede betingelser, forskelligt. Behandlingen er kun forskellig i det omfang, der for virksomhederne gælder forskellige betingelser, og er således fuldt ud berettiget.

Artikel 14 giver hjemmel for at lette de uforholdsmæssigt store byrder, som visse virksomheder måtte blive påført ved anvendelsen af de almindelige bestemmelser i beslutning nr. 2794/80. Artiklen indebærer på ingen måde en forskelsbehandling, idet alle virksomheder, der bliver stillet over for usædvanlige vanskeligheder, vil kunne opnå en tilpasning af deres kvoter. For de virksomheder, der ikke udsættes for sådanne vanskeligheder, men som fortsat er »levedygtige«, er der ingen grund til at foretage en tilpasning i medfør af denne artikel. Det står dog fast, at der ikke er tale om forskellig behandling af ensartede tilfælde, fordi nogle virksomheder ikke kan gøre krav på tilpasning i medfør af artikel 14, men en forskellig behandling af forskelligartede tilfælde.

Kommissionen deler ikke den opfattelse, at det er diskriminerende at tage den faktiske produktion og ikke produktionskapaciteten som udgangspunkt.

Den faktiske produktion er et objektivt, nøjagtigt og måleligt kriterium, hvorimod kapacitetsbegrebet er mindre præcist, og det kan medføre visse urimeligheder at anvende kapaciteten som kriterium i stedet for den faktiske produktion.

Hvis man beregnede kvoterne på grundlag af virksomhedernes kapacitet, ville man endvidere uundgåeligt straffe virksomheder med en meget høj kapacitetsudnyttelse som følge af en rationel ledelse og ganske uberettiget begunstige virksomheder med en lav udnyttelsesgrad.

Formålet med artikel 4, nr. 3, er at råde bod på en urimelig behandling af de virksomheder, som, fordi de havde deltaget i frivillige leveringsbegrænsningsprogrammer på grundlag af leverancerne i 1974, endnu ikke på dette tidspunkt havde sat deres nye anlæg i drift.

»Nye« virksomheder, som sagsøgerens, der ikke er omfattet af artikel 4, nr. 3, kan imidlertid drage fordel af andre artikler i beslutning nr. 2794/80/EKSF, der som artikel 14 ligeledes har karakter af billighedsbestemmelser. Sagsøgeren havde et andet handicap end det, artikel 4, nr. 3, tager sigte på, nemlig en tilstrækkelig lav udnyttelsesgrad til at medføre usædvanlige vanskeligheder for virksomheden i artikel 14's forstand, hvilket blev anerkendt i den individuelle beslutning af 24. februar 1981.

*Sagsøgeren* har heroverfor gjort gældende, at kvotasystemet pålægger virksomhederne en byrde i form af, at det hindrer dem i at udnytte deres produktionskapacitet fuldt ud. Denne byrde bør fordeles ligeligt på grundlag af den eksisterende produktionskapacitet.

Kommissionens argument om, at produktionskapaciteten er et upræcist begreb, hvis anvendelse kan give anledning til betydelige vanskeligheder i praksis, kan ikke stå for en nærmere prøvelse.

Kommissionen anvendte selv begrebet i forbindelse med sine egne programmer, f.eks. de kvartalsmæssige prognoser samt indførelsen af frivillige produktionsbegrænsningsprogrammer for de virksomheder, der ikke producerede i 1974. Det kan ikke være vanskeligere at kontrollere produktionskapaciteten end den faktiske produktion.

Yderligere er det ikke de moderne og effektivt ledede virksomheder, der har haft en høj kapacitetsudnyttelse, men de virksomheder, som har forældede installationer og et stort personale, og som modtager statsstøtte. Disse virksomheder, der af Kommissionen fremstilles som »klassens dukse«, er i virkeligheden den egentlige årsag til forværringen af situationen i jern- og stålindustrien.

Sagsøgeren har anført, at referencesystemet er ubilligt, især fordi det straffer virksomheder med en meget lav udnyttelse af deres produktionskapacitet.

Artikel 4, nr. 3, havde til formål at rette op på denne skævhed, men var samtidig undergivet tre betingelser der udelukkende skulle begunstige visse virksomheder, som bestemmelsen i bogstaveligste forstand var skræddersyet for.

Disse betingelser udgør tilsammen en særdeles alvorlig mangel for de virksomheder, der i perioden mellem 1974 og 1. juli 1978 gradvis tog nye anlæg i drift, og hvis referenceperiode derfor yderligere er begrænset, hvorfor de ikke har mulighed for at vælge måneden med den højeste produktion.

*Kommissionen* har fremhævet, at den byrde, kvotasystemet indebærer, er, at produktionen nedsættes i forhold til den tidligere produktion, for at der kan ske en tilpasning af Fællesskabets produktion til den lavere efterspørgsel. Det er lettere at kontrollere den faktiske produktion, der giver sig konkrete udslag, end at måle produktionskapaciteten.

Kommissionen har oplyst, hvorledes den tidligere under særlige omstændigheder har anvendt kapacitetsbegrebet. Tallene for den faktiske produktion eller de faktiske leverancer bør foretrækkes, såfremt disse oplysninger foreligger.

Sagsøgerens leveringsprogrammer blev baseret på en forventet gradvis forøgelse af kapacitetsudnyttelsen med en forventet fuld udnyttelse ultimo 1979. Sagsøgerens leverancer i 1979 og indtil juni 1980 oversteg ikke ca. 50 % af de mængder, der kunne være leveret.

For så vidt angår virksomheder med høj udnyttelsesgrad, er Kommissionen af den opfattelse, at dette forhold snarest skyldes, at de tilbyder et tilstrækkelig bredt udvalg af produkter, som har en kvalitet, der kan opfylde brugernes krav, og som efterhånden tilpasses markedsudviklingen.

c) Tilsidesættelse af traktatens artikel 14, stk. 4 og 5, og af den almindelige retsgrundsætning om magtfordrejning

*Sagsøgeren* har kritiseret det forhold, at virksomhederne for at være omfattet af artikel 4, nr. 3, skal have deltaget i et frivilligt produktionsbegrænsningsprogram. Foranstaltninger, der ikke oprindelig var og ikke kunne være bindende,

får herved bindende virkning, hvilket er i strid med maksimen »nulla poena sine lege.«

*Kommissionen* har heroverfor anført, at det forhold at kun visse virksomheder, der er blevet urimeligt behandlet, omfattes af artikel 4, nr. 3, ikke er ensbetydende med, at andre virksomheder straffes. Da der ikke er tale om en sanktion, kan maksimen »nulla poena sine lege« ikke være tilsidesat. Kommissionen kan ikke se, hvorledes den nævnte bestemmelse kan være i strid med EKSF-traktatens artikel 14, stk. 4 og 5.

Hertil har *sagsøgeren* svaret, at forholdet består i, at foranstaltninger, der ikke er bindende, gøres forbindende. I strid med reglerne, at udtalelser ikke er bindende, og at retsakter, der medfører en retlig forpligtelse, skal opfylde særlige formkrav, har Kommissionen efterfølgende ændret retsakter, der ikke var bindende — nemlig den negative udtalelse (artikel 4, nr. 4, i beslutning nr. 2794/80) og leveringsprogrammet (samme artikels nr. 3) — til obligatoriske og bindende beslutninger.

Princippet om den berettigede forventning er tilsidesat. Borgeren kan ikke forudse, at administrationen senere fastsætter sanktioner for manglende overholdelse af regler, der angives ikke at være bindende.

*Kommissionen* mener ikke, at der kan lægges vægt på anbringendet om, at det grundlæggende princip om borgernes berettigede forventning skulle være tilsidesat. Leveringsprogrammerne var ikke bindende. Hvis en virksomhed ikke ønskede at tage hensyn til en negativ udtalelse fra Kommissionen angående en investering, accepterede den den risiko, som var en indirekte følge af en situation, som virksomheden selv havde været med til at fremkalde. Den omstændighed, at Kommissionen tager hensyn hertil og beslutter ikke at honorere den herved opståede kapacitetsforøgelse, kan på ingen måde sidestilles med, at der pålægges en sanktion i tilknytning til en uforbindende retsakt.

*Andet anbringende: den anfægtede individuelle beslutning er ugyldig som stridende mod beslutning nr. 2794/80/EKSF, navnlig artikel 4, nr. 3 og artikel 14*

*Sagsøgeren* har anført, at artikel 4, nr. 3, indeholder to modstridende og uforenelige betingelser. For at bestemmelsen skal have nogen mening, må fastsættelsen af leveringsprogrammet for perioden juli 1977 — juni 1980 for de virksomheder, hvis anlæg ikke eller kun delvis var taget i drift, anses for at være baseret på 1974 under hensyntagen til den generelle situation dette år for denne industrisektor. Kommissionen kan altså ikke begrunde sin beslutning om ikke at anvende artikel 4, nr. 3.

*Kommissionen* har oplyst, at den, da den fastsatte de frivillige leveringsprogrammer på grundlag af året 1974, for alle virksomhedernes vedkommende tog udgangspunkt i det pågældende års leverancer og ikke i virksomhedernes kapacitet eller produktion. Under alle omstændigheder har sagsøgeren ikke deltaget i leveringsprogrammer fra juli 1977 til juni 1980, men først efter tredje kvartal 1978. Følgelig er betingelsen i artikel 4, nr. 3, første led, ikke opfyldt, og nr. 3 kunne derfor under ingen omstændigheder anvendes.

*Sagsøgeren* har heroverfor anført, at de nævnte betingelser er ulovlige og diskriminerende, og at det påhviler Kommissionen at anvende nr. 3 uden at kræve, at de er opfyldt.

Med hensyn til artikel 14 har sagsøgeren gjort gældende, at det følger af artikel 58, hvorefter det kræves, at fastsættelse af kvoterne sker på et rimeligt grundlag, at anvendelsen af artikel 14 ikke kunne baseres på den faktiske produktion, når der er tale om virksomheder med nyere anlæg, hvis produkter endnu ikke har kunnet opnå en rimelig markedsandel. Kun produktionskapaciteten kunne være afgørende.

*Kommissionen* har anført, at den over for sagsøgeren og andre virksomheder har anvendt udnyttelsen af virksomhedernes produktionskapacitet som målestok for de usædvanlige vanskeligheder, som de måtte have. Men da formålet med beslutning nr. 2794/80/EKSF er at begrænse produktionen for at tilpasse den til en lavere efterspørgsel, må tilpasningen efter artikel 14 principielt ikke føre til kvoter, der overstiger virksomhedernes tidligere produktion. Dette princip blev da også fulgt i den individuelle beslutning af 24. februar 1981.

*Sagsøgeren* har gjort gældende, at det udmærket kunne tænkes, at der efter artikel 4, nr. 3, kunne fastsættes kvoter, der oversteg den tidligere faktiske produktion.

Det samme må gælde virksomheder, der er omfattet af artikel 14, og som formodes at stå over for »usædvanlige vanskeligheder«.

*Kommissionen* har anført, at sagsøgeren med sine bemærkninger søger at tilbagevise Kommissionens betragtninger i en helt anden sag. Artikel 14 er en billighedsklausul, der ikke opstiller detaljerede regler, således som det fremgår af anvendelsen af den over for sagsøgeren, som opnåede en tilpasning for første kvartal 1981, men derimod ikke for andet kvartal.

### IV — Mundtlig forhandling

Sagsøgeren ved advokat André Elvinger og Kommissionen ved Michel van Ackere har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 15. september 1981.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 29. oktober 1981.

## Præmisser

1 Ved stævning indgivet til Domstolens justitskontor den 8. maj 1981 har det engelske selskab Alpha Steel Ltd. i medfør af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, anlagt sag med påstand om, at Kommissionens individuelle beslutning af 6. april 1981 om fastsættelse af produktionskvoter for sagsøgeren for andet kvartal 1981 udstedt i medfør af Kommissionens generelle beslutning nr. 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 (EFT L 291, s. 1) annulleres.

2 Til støtte for sit anbringende om, at den generelle beslutning nr. 2794/80 er ulovlig, har sagsøgeren for det første anført, at Kommissionen burde have undersøgt, om det var fornødent at træffe de handelspolitiske foranstaltninger, der er hjemlet i EKSF-traktatens artikel 74, samtidig med, at den undersøgte muligheden for at indføre et kvotasystem. Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at den generelle beslutning er uforenelig med EKSF-traktatens artikel 58, stk. 2, der bestemmer, at kvoterne skal fastsættes »på et rimeligt grundlag«. Sagsøgeren har ligeledes rejst indsigelse mod, at perioden juli 1977 til juni 1980 i den generelle beslutning anvendes som referenceperiode, og har gjort gældende, at beslutningens artikel 4, nr. 3, har til formål at begunstige en bestemt virksomhed, hvorved nye virksomheder udsættes for forskelsbehandling. Endelig har sagsøgeren indvendt, at kun de virksomheder, som har deltaget i et frivilligt leveringsprogram, er omfattet af artikel 4, stk. 3, hvorved maksimen »nulla poena sine lege« og princippet om borgernes berettigede forventning tilsidesættes.

3 Sagsøgeren har for det andet anført, at for så vidt angår den individuelle beslutning af 6. april 1981 burde Kommissionen have anvendt den generelle beslutnings artikel 4, nr. 3, hvorefter det kræves, at virksomheden fra juli 1977 til juni 1980 deltog i de af Kommissionen udarbejdede leveringsprogrammer, og at fastsættelsen af programmet for sagsøgerens virksomhed var baseret på året 1974. Sagsøgeren mener endvidere, at Kommissionen burde havde anvendt den generelle beslutnings artikel 14 — således at den tog hensyn til produktionskapaciteten i stedet for den faktiske produktion — og have bevilget virksomheden en større kvota.

4 De refererede anbringender svarer i alt væsentligt til de anbringender, sagsøgeren har fremført i sag 14/81, som vedrører en påstand om annullation af Kommissionens beslutning om fastsættelse af sagsøgerens kvoter for første kvartal 1981. De retlige spørgsmål, der er taget stilling til i forbindelse med sag 14/81, er de samme som dem, der er rejst i den foreliggende sag.

5 Ved dom af dags dato har Domstolen taget stilling til disse anbringender, men har ikke fundet at kunne lægge dem til grund. Af samme grunde bør sagsøgte i den foreliggende sag ligeledes frifindes.

## Sagens omkostninger

6 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger.

7 Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.**

Mertens de Wilmars Bosco Touffait

Due Pescatore Mackenzie Stuart O'Keeffe

Koopmans Everling Chloros Grévisse

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 3. marts 1982.

P. Heim
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident